

Arrest

nr. 40 906 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VERSWIJVER, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2004 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in. Uit het verhoor blijkt dat betrokkene in Polen en Duitsland door de grenspolitie is aangehouden en zijn vingerafdrukken in beide landen werden genomen.

Op 21 december 2004 geeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Betrokkene dient zich aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor zijn vliegtuigticket naar Polen. De Poolse overheid heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker.

Op 4 mei 2005 dient betrokkene een tweede asielaanvraag in. Verzoeker verklaart na zijn eerste asielaanvraag in België niet naar Polen, het land dat verantwoordelijk was voor zijn asielaanvraag, te zijn teruggekeerd. Hij verklaart dat hij naar Wit-Rusland reisde om dan opnieuw naar zijn herkomststad Dagestan terug te keren.

Op 16 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna afgekort: Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 februari 2006 wordt verzoeker door Nederland overgedragen aan België. Op grond van de Verordening (EG) nr. 343.2003 is België de verantwoordelijke staat.

Op 21 februari 2006 dient betrokkene een derde asielaanvraag in.

Op 20 maart 2006 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater).

Op 11 april 2006 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken opnieuw de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad van State.

Op 9 oktober 2008 beslist de Raad van State bij wijze van arrest nr. 196.783 dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Op 13 december 2006 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 18 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingediend bij de Commissaris-generaal.

Op 23 maart 2007 neemt de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 26 april 2007 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen bovenstaande beslissing bij de Raad van State.

Op 9 november 2009 dient betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2009 dient betrokkene een zesde asielaanvraag in.

Op 19 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K.H.
geboren te C. , op (in) (...)1982
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.12.2009 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 09.09.2004 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; deze asielaanvraag op 21.12.2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve

beslissing van 'weigering van verblijf'; betrokkene op 04.05.2005 een tweede asielaanvraag indiende; hij op 17.08.2005 niet erkend werd als vluchteling vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.02.2006 een derde asielaanvraag indiende, die op 20.03.2006 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering in behandeling nemen'; betrokkene op 11.04.2006 een vierde asielaanvraag indiende, die diezelfde dag nog door de DVZ afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering in behandeling nemen'; betrokkene op 13.12.2006 een vijfde asielaanvraag indiende; deze aanvraag op 27.03.2007 door het CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van 'weigering van verblijf'; betrokkene op 14.12.2009 een zesde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige aanvraag een oproepingsbrief naar voren brengt; betrokkene hiermee zijn oorspronkelijke asielrelaas kracht wil bijzetten; uit deze brief echter blijkt dat betrokkene louter gevraagd wordt zich te melden bij de politie als getuige; nergens uit blijkt dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn of dat hij vervolgd zou worden indien hij zou terugkeren naar Rusland; tevens dient opgemerkt te worden dat er reeds eerder door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de huidige verklaringen van betrokkene, als eveneens het voorleggen van voornoemd document, deze appreciatie niet kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, alsook “de schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker ook nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en de schending van het administratief rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 09.09.2004 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België ; deze asielaanvraag op 21.12.2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van “weigering van verblijf”; betrokkene op 04.05.2005 een tweede asielaanvraag indiende ; hij op 17.08.2005 niet erkend werd als vluchteling vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CCVS); betrokkene op 21.02.2006 een derde asielaanvraag indiende, die op 20.03.2006 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing “weigering in behandeling nemen”, betrokkene op 11.04.2006 een vierde asielaanvraag indiende, die diezelfde dag nog door de DVZ afgesloten werd met een negatieve beslissing van ‘weigering in behandeling nemen’; betrokkene op 13.12.2006 een vijfde asielaanvraag indiende, deze aanvraag op 27.03.2007 door het CCVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van “weigering van verblijf”; betrokkene op 14.12.2009 een zesde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd,’ betrokkene bij zijn huidige aanvraag een oproepingsbrief naar voren brengt; betrokkene hiermee zijn oorspronkelijke asielrelaas kracht wil bijzetten ,’ uit deze brief echter blijkt dat betrokkene louter gevraagd wordt zich te melden bij de politie als getuige; nergens uit blijkt dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn of dat hij vervolgd zou worden indien hij zou terugkeren naar Rusland ; tevens dient opgemerkt te worden dat er reeds eerder door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, de huidige verklaringen van betrokkene, als eveneens het voorleggen van voornoemd document, deze appreciatie niet kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen

aanbrengen dat er; wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

'De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.'

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen.

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de eiser, maar enkel de "nieuwigheid" ervan;

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995);

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (CE., 57.384, 5 januari 1996);

Dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten en deze niet heeft beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt dan machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen en het document voorgelegd door de eiser niet van die aard zouden zijn dat ze de appreciatie van de asielinstanties betreffende zijn vorige asielprocedures wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet zouden kunnen wijzigen ;

Dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen en de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen, die als enige bevoegd zijn om te oordelen over het nieuw aangebracht element inderdaad van aard is om een vroegere appreciatie van de vrees van de eiser in positieve zin om te buigen;

Dat de tegenpartij ook vermeldt in de bestreden beslissing dat het nieuwe document enkel een oproeping van de eiser is als getuige en dat nergens uit zou blijken dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij zou worden vervolgd;

Dat ook een dergelijke appreciatie van het nieuw neergelegd documenten niet beperkt is tot een beoordeling van het nieuwe karakter ervan, wat de enige bevoegdheid is die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft in dit stadium van de procedure;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot een beoordeling van impact van het nieuw document op de eventuele geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser en op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, wat niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding;

Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van het door de eiser neergelegde document, maar wel van de pertinentie ervan en de impact van deze elementen, op de geloofwaardigheid van de eiser, wat niet tot de bevoegdheid behoort van de tegenpartij ; Dat in de mate waarin de tegenpartij zich bezondigt aan het beoordelen van de pertinentie en de impact van het

neergelegde nieuwe document op de geloofwaardigheid van de eiser, dit een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt evenals machtsoverschrijding;

Dat los van het feit dat de tegenpartij niet de bevoegdheid heeft om de impact van de nieuwe gegevens op de geloofwaardigheid van de eiser te beoordelen, dan nog kan men vaststellen dat het nieuwe door de eiser neergelegde document wel degelijk een impact kunnen hebben op de appreciatie van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn vrees om vervolgingen te ondergaan of ernstige schade te lijden, gezien het gaat om een originele oproepingsbrief uitgaande van de overheden van zijn land van herkomst; Dat het feit dat hij officieel enkel als getuige is opgeroepen niet uitsluit dat dit de echte reden van de oproeping verhuult, wat frequent gebeurt in Rusland ten aanzien van personen die men wil vervolgen omwille van echte of vermeende sympathieën met de Tsjetsjeense rebellen; Dat in de tegenpartij enkel de bevoegdheid heeft om het nieuwe karakter van de gegevens te beoordelen en dus te motiveren waarom dit nieuw documenten niet zou kunnen worden beschouwd als dusdanig;

Dat de bestreden beslissing wel op stereotype wijze op het einde van de motivering van de bestreden beslissing het standaardzinnetje vermeldt "Betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980", maar dat het vermelden van dit standaardzinnetje duidelijk niet voldoende is om te voldoen aan de plicht tot materiële motivering, wanneer de rest van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk geen betrekking heeft op de beoordeling van het nieuwe karakter van het nieuw aangebrachte document, maar enkel over de pertinentie of de impact van deze gegevens op de geloofwaardigheid van de eiser;

Dat er moet worden op gewezen dat het hiervoor vermelde zinnetje betreffende de inhoud van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een standaardzinnetje is dat in elke bijlage 13quater wordt vermeld om de motivering af te sluiten; Dat wanneer men echter de motivering van de bestreden beslissing onderzoekt zoals die boven het standaardzinnetje wordt weergegeven, dan merkt men duidelijk dat het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken verdergaat dan een appreciatie van het nieuwe karakter van het nieuw voorgelegd document;

Dat het manifest onvoldoende is om dit standaardzinnetje te vermelden waarin simpelweg de definitie van de wettelijke bepaling van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld, terwijl in de rest van de bestreden beslissing, buiten de vermelding van het beginsel vermeld in de wettelijke bepaling, er niet concreet wordt gemotiveerd waarom men oordeelt dat het nieuw document aangebracht door de eiser niet zouden beantwoorden aan de voorwaarden van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en zich bezondigt aan machtsoverschrijding;

Dat gelet op de ernst van het middel en nu er een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond door dat de tegenpartij ten onrechte het nieuw document aangebracht door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissing;

Dat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont en niet op adequate wijze is gemotiveerd en in strijd is met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en dat de tegenpartij zich ook schuldig maakt aan machtsoverschrijding."

Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Dit betekent dan ook dat wanneer de verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De verzoekende partij voert in casu ook de schending van de materiële motivering aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat dus slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van de verzoeker. De verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat enkel de nieuwigheid van de elementen mag worden nagegaan en niet de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van de eiser. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de verweerder naast het nagaan van de ‘nieuwigheid’, met name of de gegevens nog geen voorwerp uitmaakten van het onderzoek van een eerdere asielaanvraag en ze betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, ook de relevantie mag nagaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt:

“Ik leg vandaag een nieuw document voor:

-Officiële uitnodiging van het ministerie op mijn naam. Ik moest mij aanbieden als getuige bij de politie.

Datum document: 22.09.2009

Mijn moeder heeft dit document opgestuurd per post.

Mijn problemen zijn nog steeds dezelfde.

Ik heb telefonisch contact met mijn moeder. Zij vertelde mij dat er regelmatig mensen langskomen en naar mij vragen. Ze vragen waar ik verblijf. Mijn moeder moest ook naar de politie gaan. De politie wilde weten waar ik verbleef. Ik wens niets meer toe te voegen."

De verwerende partij neemt in de bestreden beslissing volgende motivering op:

"betrokkene op 14/12/2009 een zesde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige aanvraag een oproepingsbrief naar voren brengt; betrokkene hiermee zijn oorspronkelijke asielrelaas kracht wil bijzetten; uit deze brief echter blijkt dat betrokkene louter gevraagd wordt zich te melden bij de politie als getuige; nergens uit blijkt dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn of dat hij vervolgd zou worden indien hij zou terugkeren naar Rusland; tevens dient opgemerkt te worden dat er reeds eerder door Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, de huidige verklaringen van betrokkene, als eveneens het voorleggen van voornoemd document, deze appreciatie niet kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Zoals hoger reeds wordt vermeld, dient de verwerende partij niet enkel de 'nieuwigheid' doch tevens de relevantie van de nieuwe elementen na te gaan. Bij het nagaan van de relevantie van de feiten dient de verwerende partij rekening te houden met wat in de eerste asielaanvraag reeds naar voren werd gebracht. De verzoeker steunt zich volledig op wat hij verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag. Als nieuw element brengt hij een oproepingsbrief aan waaruit blijkt dat hij zich als getuige dient aan te melden bij de politie. Dienaangaande stelt de verwerende partij dat uit een oproeping als getuige niet blijkt dat zijn leven in gevaar is of dat hij vervolgd wordt. Verzoeker betwist niet dat hij enkel als getuige wordt opgeroepen doch stelt enerzijds dat het niet aan de verwerende partij toekomt om de relevantie van dit stuk te beoordelen en anderzijds stelt hij dat hij niet akkoord kan gaan met de beoordeling van dit stuk door de verwerende partij daar het feit dat hij enkel opgeroepen is als getuige niet uitsluit dat dit de echte reden van oproeping verhuult, wat frequent gebeurt in Rusland ten aanzien van personen die men wil vervolgen omwille van echte of vermeende sympathieën met de Tsjetsjeense rebellen. Daar er reeds op gewezen werd dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 en dat het nagaan van een "ernstige aanwijzing" samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat een loutere oproeping als getuige geen ernstige aanwijzing vormt van een gegronde vrees voor vervolging. Hiermee toont de verzoeker geen machtsoverschrijding aan. Wat betreft de beoordeling van het aangebrachte stuk stelt de Raad vast dat de verzoeker de onjuistheid van de beoordeling tracht aan te tonen door te stellen dat de oproepingsbrief de echte reden van oproeping verhuult. Dit is echter een gratuite bewering die op geen enkel concreet gegeven is gebaseerd. Een loutere ongestaafde bewering volstaat niet om de onjuistheid van de bekritiseerde motieven aan te tonen.

Waar verzoeker stelt dat deze algemene conclusie een stereotiepe zin betreft die louter de wet citeert, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet beperkt zijn tot deze concluderende zin doch dat deze oproepingsbrief om te getuigen onvoldoende is om een ernstige vrees of een reëel risico aan te tonen en gelet op het feit dat de vluchtmotieven reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De motieven zijn wel degelijk toegespitst op het door verzoeker aangehaalde nieuwe document. Het feit dat de concluderende zin een citaat van de wetgeving is en stereotiep zou zijn, toont niet aan dat de verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze niet correct zou hebben beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen. De Raad benadrukt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij over elk van de door de verzoeker aangehaalde elementen gemotiveerd heeft waarom deze niet aanvaard worden als nieuw element in de

zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Tevens is uit het bovenstaande gebleken dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze en zonder machtsoverschrijding tot de conclusie is gekomen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd zodat noch machtsoverschrijding of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU